

СВІДОК ЗВИТЯГИ ФРОНТОВИКА

ХРЕЩЕНИЙ КОЗАЦЬКИМ ДУХОМ

У родині Михайла Олійника в Діброві як найціннішу родинну реліквію зберігають виписку з військового госпіталю (на фото ліворуч), видану Прокопу Івановичу Трачуку (на фото праворуч) 16

червня 1945 року, у якій він визнається інвалідом I групи. Шістдесят п'ять років, які минули відтоді, позначилися на якості цього документа, але не вихилили його глибокого змісту. Ця довідка –

свідок фронтової звитяги жителя Діброви. Щоразу, коли Віктор Олійник та його брати беруть у руки цей папірець історичної ваги, то мимоволі згадують життєвий шлях дідуся...

А з'явився на світ Прокіп Трачук у селі Пляшівка нині Радивилівського району неподалік місць славної звитяги героїв Берестецької битви на другому році XX століття. У 1925 році сім'я перебралася у Діброву, де Трачуки придбали хату і господарство. На той час у газди Прокопа і його дружини Теклі піростала трирічна донечка Женя. На новому місці працювате подружжя, у якому панували лад і сімейна гармонія, обживалося статками, а на їх чи не зразкове обійстя, як вдячність за порядність і сімейну ідилію, ще двічі навідувався всюдисущий і щедрий лелека: у 1926 році він «підкинув» їм доньку Ганну, а ще через чотири роки – наймолодшеньке сонечко – Галинку.

Здавалося, у родинному затишку батьки сповна могли сподіватися на втішну долю для дочок і на власне благополуччя. Як кажуть, сімейний віз потихенько до цього котився. Однак у розмірений ритм життя сім'ї Трачуків, як і мільйонів співвітчизників, суттєві корективи внесла війна і гітлерівська смертоносна агресія...

КУЛЕМЕТНИКА ВРЯТУВАЛИ РОЗВІДНИКИ

У 1944 році разом з іншими земляками на війну був мобілізований 42-річний Прокіп Трачук. Був кулеметником. 22 грудня 1944 року у Латвії був важко поранений у ліве плече. Три дні на полі бою перебував на межі життя і смерті. Хтозна: навечно б йому лежати у землі на чужині, якби не нагодилися дужі і сміливі армійські розвідники. Пораненого, але живого рядового війни вони доправили до своїх. А далі – госпіталь, лікування і демобілізація...

Прокіп Іванович не дуже любляв розповідати про війну – чи то характер такий мав, чи, може, кожна згадка про буремне лихоліття завдавала душевного болю. Хоча чи не найдорожча нагорода – солдатська медаль «За відвагу», орден Великої Вітчизняної війни I ступеня, медаль «За перемогу над Німеччиною» та інші красномовно свідчили про мужність і відвагу червоноармійця із Діброви.

Після війни фронтвик долучився до організації колгоспу в селі і певний час навіть був серед очільників господарства. Втім, за тривалістю це була коротка господарська одиссея. Хоча чи не найбільше з усіх ремесел Прокіп Іванович обожнював бджільництво, а ще вважався вправним столяром. І хоч після поранення ліва рука і плече не відновили молодечих функцій, але сільський майстер, як кажуть, брав майстерністю, зятятістю і терпінням.

У СВЯТО ГАННИ – НЕ ДО СВЯТА

На Спаса 1992 року 90-літній Прокіп Трачук відплив у позаземній обрії, залишивши рідним цікаву минувшину, яка, до речі, якимись невидимими і переважно трагічно-прикрими ланками родинної сув'язі дається взнаки ось уже 65 літ. Судить самі: Прокіп Трачук був важко поранений 22 грудня 1944 року. Через шістдесят два роки – на свято Ганни – 22 грудня 2006 року обірвалася нитка життя наймолодшої його доньки Галини. А через три роки після цієї печальної дати у родину навідалася ще одна біда: 22 грудня 2009 року Нестор – чоловік Надійки, праправнучки Прокопа Івановича, – під час катання на лижах на Буковелі одержав перелом руки. Випадковість, чи збіг трагічних обставин? Хтозна, хоча у свято Ганни у родині, очевидно, мають по-троювати увагу, пильність і обережність...

Віталій ТАРАСЮК.